

Υπόθεση C-227/23**Σύνοψη της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως κατά το άρθρο 98, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου****Ημερομηνία καταθέσεως:**

11 Απριλίου 2023

Αιτούν Δικαστήριο:

Hoge Raad der Nederlanden (Κάτω Χώρες)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

31 Μαρτίου 2023

Αναιρεσείουσες:

Kwantum Nederland BV

Kwantum België BV

Αναιρεσίβλητη:

Vitra Collections AG

Αντικείμενο της κύριας δίκης

Η υπόθεση της κύριας δίκης έχει ως αντικείμενο διαφορά μεταξύ, αφενός, της Kwantum Nederland BV και της Kwantum België BV (στο εξής από κοινού: Kwantum) και, αφετέρου, της Vitra Collections AG (στο εξής: Vitra) σε σχέση με καρέκλα σχεδιαστή η οποία διατίθεται στο εμπόριο από την Kwantum και φέρεται να προσβάλλει τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας της Vitra.

Αντικείμενο και νομική βάση της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως

Η παρούσα αίτηση, η οποία υποβάλλεται δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, αφορά το ζήτημα εάν μια αμερικανικής προέλευσης καρέκλα επώνυμου σχεδιαστή απολαύει, ως «έργο εφαρμοσμένης τέχνης», προστασίας βάσει του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας στις Κάτω Χώρες και στο Βέλγιο. Στο πλαίσιο αυτό, απαιτείται αρχικά να αποσαφηνιστεί κατά πόσον τα πραγματικά περιστατικά της κύριας δίκης, λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 351, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης. Στη συνέχεια τίθεται το ερώτημα αν και, σε περίπτωση καταφατικής απάντησης, με ποιόν τρόπο πρέπει να εφαρμοστεί το κριτήριο του ουσιαστικού ελέγχου αμοιβαιότητας, κατά την έννοια

του άρθρου 2, παράγραφος 7, της Σύμβασης της Βέρνης περί προστασίας των λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών έργων (στο εξής: Σύμβαση της Βέρνης), υπό το πρίσμα των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων που κατοχυρώνονται στον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).

Προδικαστικά ερωτήματα

1. Εμπίπτει η διαφορά της κύριας δίκης στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης;

Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα αυτό, υποβάλλονται περαιτέρω τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

2. Έχει το γεγονός ότι η προστασία της διανοητικής ιδιοκτησίας που κατοχυρώνεται στο άρθρο 17, παράγραφος 2, του Χάρτη καλύπτει το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επί έργου εφαρμοσμένης τέχνης ως συνέπεια ότι, προκειμένου για περιορισμό της άσκησης του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας (κατά την έννοια της οδηγίας 2001/29/EK) επί έργου εφαρμοσμένης τέχνης, μέσω της εφαρμογής του κριτηρίου του ουσιαστικού ελέγχου της αμοιβαιότητας κατά το άρθρο 2, παράγραφος 7, της Σύμβασης της Βέρνης, το δίκαιο της Ένωσης, και ιδίως το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη, απαιτεί να προβλέπεται ο περιορισμός αυτός από τον νόμο;

3. Έχουν τα άρθρα 2, 3 και 4 της οδηγίας 2001/29/EK καθώς και τα άρθρα 17, παράγραφος 2, και 52, παράγραφος 1, του Χάρτη, ερμηνευόμενα υπό το φως του άρθρου 2, παράγραφος 7, της Σύμβασης της Βέρνης, την έννοια, ότι εναπόκειται αποκλειστικώς και μόνο στον νομοθέτη της Ένωσης (και όχι στους εθνικούς νομοθέτες) να ορίσει εάν η άσκηση του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας (κατά την έννοια της οδηγίας 2001/29/EK) επί έργου εφαρμοσμένης τέχνης του οποίου η χώρα προέλευσης είναι τρίτη χώρα κατά την έννοια της Σύμβασης της Βέρνης και του οποίου ο δημιουργός δεν έχει την ιθαγένεια κράτους μέλους της Ένωσης μπορεί να περιοριστεί στην Ένωση μέσω της εφαρμογής του κριτηρίου του ουσιαστικού ελέγχου της αμοιβαιότητας κατά το άρθρο 2, παράγραφος 7, της Σύμβασης της Βέρνης, και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, να οριοθετήσει με σαφήνεια και ακρίβεια τον περιορισμό αυτό (πρβλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Σεπτεμβρίου 2020, C-265/19, EU:C:2020:677);

4. Έχουν τα άρθρα 2, 3 και 4 της οδηγίας 2001/29/EK καθώς και τα άρθρα 17, παράγραφος 2, και 52, παράγραφος 1, του Χάρτη την έννοια ότι, ενόσω ο νομοθέτης της Ένωσης δεν έχει θεσπίσει περιορισμό της άσκησης του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας (κατά την έννοια της οδηγίας 2001/29/EK) επί έργου εφαρμοσμένης τέχνης μέσω της εφαρμογής του κριτηρίου του ουσιαστικού ελέγχου της αμοιβαιότητας κατά το άρθρο 2, παράγραφος 7, της Σύμβασης της Βέρνης, τα κράτη μέλη της Ένωσης δεν επιτρέπεται να εφαρμόζουν το κριτήριο αυτό στην περίπτωση έργου εφαρμοσμένης τέχνης του οποίου η χώρα προέλευσης είναι τρίτη χώρα κατά την έννοια της Σύμβασης της

Βέρνης και του οποίου ο δημιουργός δεν έχει την ιθαγένεια κράτους μέλους της Ένωσης;

5. Υπό τις περιστάσεις της κύριας δίκης και δεδομένου του χρόνου έναρξης της ισχύος (της προϊσχύσασας ρύθμισης) του άρθρου 2, παράγραφος 7, της Σύμβασης της Βέρνης, πληρούνται για το Βέλγιο οι προϋποθέσεις του άρθρου 351, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, με συνέπεια το Βέλγιο να είναι ελεύθερο να εφαρμόσει το κριτήριο του ουσιαστικού ελέγχου της αμοιβαιότητας κατά το άρθρο 2, παράγραφος 7, της Σύμβασης της Βέρνης, λαμβανομένου υπόψη ότι εν προκειμένω η χώρα προέλευσης προσχώρησε στη Σύμβαση της Βέρνης την 1η Μαΐου 1989;

Σχετικές διατάξεις του δικαίου της Ένωσης

Άρθρο 351, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ

Άρθρο 17, παράγραφος 2, και άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη

Άρθρα 2, 3 και 4 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22ας Μαΐου 2001 για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας (στο εξής: Οδηγία 2001/29)

Σχετικές διατάξεις του διεθνούς δικαίου

Άρθρο 2, παράγραφος 7, της Σύμβασης της Βέρνης

Συνοπτική έκθεση των πραγματικών περιστατικών και της κύριας δίκης

- 1 Η Vitra είναι ελβετική εταιρία η οποία παράγει έπιπλα επώνυμων σχεδιαστών, μεταξύ άλλων καρέκλες σχεδιασμένες από το ζεύγος των Αμερικανών Charles και Ray Eames, που έχουν αποβιώσει. Μια από τις καρέκλες Eames παραγωγής Vitra είναι η «Dining Sidechair Wood» (στο εξής: DSW). Το 2014 η Vitra διαπίστωσε ότι η Kwantum διαθέτει στο εμπόριο μια καρέκλα παρόμοια με την DSW, υπό την ονομασία «Παρίσι» (στο εξής: καρέκλα «Παρίσι»). Κατά την άποψη της Vitra, τούτο συνιστά προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας της.
- 2 Η Vitra άσκησε αγωγή ενώπιον του Rechtbank Den Haag (πρωτοδικείου Χάγης, Κάτω Χώρες) με αίτημα, μεταξύ άλλων, την άρση και την παράλειψη της προβαλλόμενης προσβολής των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας της, την παράδοση των καρεκλών «Παρίσι» προς καταστροφή και την καταβολή αποζημίωσης από την Kwantum. Το Rechtbank έκρινε ότι η Kwantum δεν προσβάλλει δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας της Vitra και δεν ενεργεί παράνομα διαθέτοντας την καρέκλα «Παρίσι» στο εμπόριο.

- 3 Το Gerechtshof Den Haag (εφετείο Χάγης, Κάτω Χώρες, στο εξής: Gerechtshof), κρίνοντας κατ' έφεση, εξαφάνισε την απόφαση του Rechtbank και έκρινε ότι η Kwantum προσέβαλλε, με την καρέκλα «Παρίσι», τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας της Vitra από τις 22 Μαρτίου 2017 και ενεργούσε παράνομα διαθέτοντας την καρέκλα «Παρίσι» στο εμπόριο από τις 8 Αυγούστου 2014. Κατά της απόφασης αυτής η Kwantum άσκησε αναίρεση ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, του Hoge Raad der Nederlanden (Ανωτάτου Δικαστηρίου των Κάτω Χωρών, στο εξής: Hoge Raad).

Κύρια επιχειρήματα των διαδίκων της κύριας δίκης

- 4 Το ζήτημα στην υπό κρίση διαφορά είναι αν το κριτήριο του ουσιαστικού ελέγχου της αμοιβαιότητας κατά το άρθρο 2, παράγραφος 7, της Σύμβασης της Βέρνης μπορεί να τύχει εφαρμογής εν προκειμένω και σε ποιον βαθμό. Σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη, για τα έργα που προστατεύονται στη χώρα προέλευσης μόνο ως σχέδια και υποδείγματα μπορεί να ζητηθεί σε άλλη χώρα της ένωσης των συμβαλλομένων χωρών μόνον η ειδική προστασία που παρέχεται στη χώρα αυτή σε σχέδια και υποδείγματα.
- 5 Το Gerechtshof έκρινε στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ότι το κριτήριο του ουσιαστικού ελέγχου της αμοιβαιότητας εξαρτάται από τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζεται το επίδικο αντικείμενο, στην προκειμένη περίπτωση η DSW, στη χώρα προέλευσης, ήτοι στις Ηνωμένες Πολιτείες. Στο πλαίσιο αυτό, κατά την κρίση του Gerechtshof, αρκεί απλώς και μόνον να χαρακτηρίζεται το επίδικο αντικείμενο στη χώρα προέλευσης ως «έργο εφαρμοσμένης τέχνης», ώστε να μπορεί να τύχει προστασίας βάσει του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας. Ως εκ τούτου, δεν απαιτείται να προστατεύεται πράγματι το αντικείμενο αυτό στη χώρα προέλευσης με δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας.

Συνοπτική έκθεση του σκεπτικού της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως

- 6 Κατ' αναίρεση τίθεται το ερώτημα κατά πόσον το κριτήριο του ουσιαστικού ελέγχου της αμοιβαιότητας μπορεί να εφαρμοστεί στην υπό κρίση υπόθεση. Η Ένωση δεν είναι συμβαλλόμενο μέρος στη Σύμβαση της Βέρνης και δεν υπάρχει στο δίκαιο της Ένωσης ρύθμιση για το κριτήριο του ουσιαστικού ελέγχου της αμοιβαιότητας κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 7, της Σύμβασης της Βέρνης. Αυτό σημαίνει, κατ' αρχήν, ότι τα κράτη μέλη της Ένωσης είναι ελεύθερα να αποφασίσουν τα ίδια αν θα αποκλείσουν την εφαρμογή του συγκεκριμένου κριτηρίου στην περίπτωση έργου του οποίου η χώρα προέλευσης είναι τρίτη χώρα ή του οποίου ο δημιουργός έχει την ιθαγένεια τρίτης χώρας. Από την απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Σεπτεμβρίου 2020, Recorded Artists Actors Performers (C-265/19, EU:C:2020:677, στο εξής: απόφαση RAAP) θα μπορούσε όμως να συναχθεί το συμπέρασμα ότι το κριτήριο του ουσιαστικού ελέγχου της αμοιβαιότητας κατά το άρθρο 2, παράγραφος 7, της Σύμβασης της Βέρνης μπορεί να εφαρμοστεί ενός της Ένωσης στην περίπτωση έργου ή δημιουργού από τρίτη χώρα, παρότι ότι η Σύμβαση της Βέρνης δεν αποτελεί

μέρος του δικαίου της Ένωσης, εν αντιθέσει προς τη Συνθήκη του Παγκόσμιου Οργανισμού Διανοητικής Ιδιοκτησίας για τις εκτελέσεις και τα φωνογραφήματα (στο εξής: WPPT), η οποία βρισκόταν στο επίκεντρο της απόφασης RAAP. Πάντως, η Ένωση έχει δεσμευθεί, στο πλαίσιο ορισμένων Συνθηκών (όπως η Συμφωνία για τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας στον τομέα του εμπορίου και η Συνθήκη του Παγκόσμιου Οργανισμού Διανοητικής Ιδιοκτησίας για την πνευματική ιδιοκτησία), να τηρεί τις διατάξεις των άρθρων 1 έως 21 της Σύμβασης της Βέρνης.

- 7 Η απόφαση RAAP αφορούσε την εφαρμογή του κριτηρίου του ουσιαστικού ελέγχου της αμοιβαιότητας το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, WPPT, σε σχέση με Αμερικανούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες. Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι το επίμαχο στην υπόθεση εκείνη δικαίωμα εύλογης και ενιαίας αμοιβής εντός της Ένωσης αποτελεί συγγενικό προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαίωμα και, συνεπώς, καλύπτεται από την προστασία της διανοητικής ιδιοκτησίας η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 17, παράγραφος 2, του Χάρτη. Κατά συνέπεια, οποιοσδήποτε περιορισμός στην άσκηση αυτού του συγγενικού προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματος, πρέπει να προβλέπεται από το νόμο (Άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη). Δεδομένου ότι πρόκειται για δικαίωμα που απορρέει από εναρμονισμένο κανόνα, εναπόκειται αποκλειστικώς και μόνο στον νομοθέτη της Ένωσης, και όχι στους εθνικούς νομοθέτες, να ορίσει εάν πρέπει να περιοριστεί η αναγνώριση, εντός της Ένωσης, του εν λόγω συγγενικού προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματος έναντι προσώπων που έχουν ιθαγένεια τρίτων χωρών και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, να οριοθετήσει με σαφήνεια και ακρίβεια τον περιορισμό αυτόν.

Η σημασία της απόφασης RAAP για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 7, της Σύμβασης της Βέρνης στην Ένωση

- 8 Κατά το άρθρο 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2001/29, τα κράτη μέλη παρέχουν στους δημιουργούς το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν την αναπαραγωγή των έργων τους. Από την απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Ιουλίου 2009, Infopaq International (C-5/08, EU:C:2009:465) προκύπτει ότι η έννοια «έργο» αποτελεί εναρμονισμένη έννοια του δικαίου της Ένωσης. Στην απόφαση εκείνη το Δικαστήριο έκρινε ότι τα διάφορα τμήματα ενός έργου, υπό την προϋπόθεση ότι περιλαμβάνουν ορισμένα στοιχεία που αποτελούν την έκφραση της προσωπικής πνευματικής εργασίας του δημιουργού τους, απολαύουν προστασίας δυνάμει του άρθρου 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2001/29. Εφόσον πληρούται η προϋπόθεση αυτή, το έργο προστατεύεται με δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας.
- 9 Από την απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Σεπτεμβρίου 2019, Cofemel (C-683/17, EU:C:2019:721) προκύπτει ότι η προστασία την οποία παρέχει το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας καλύπτει και έργα εφαρμοσμένης τέχνης τα οποία εμπίπτουν στην έννοια του έργου κατά το άρθρο 2 της οδηγίας 2001/29. Το Δικαστήριο έκρινε στην απόφαση εκείνη ότι πρέπει να χαρακτηρίζονται ως

«έργα» κατά την έννοια της οδηγίας 2001/29 τα αντικείμενα τα οποία εμπίπτουν στην έννοια του έργου και, ως τέτοια, πρέπει να προστατεύονται με δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας σύμφωνα με τα όσα ορίζει η οδηγία 2001/29.

- 10 Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι η προστασία της διανοητικής ιδιοκτησίας η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 17, παράγραφος 2, του Χάρτη καλύπτει και το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επί έργου εφαρμοσμένης τέχνης. Στο πλαίσιο αυτό, η απόφαση RAAP εγείρει το ερώτημα κατά πόσον το δίκαιο της Ένωσης απαιτεί, και σε σχέση με περιορισμό της άσκησης του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί έργου εφαρμοσμένης τέχνης μέσω της εφαρμογής του κριτηρίου του ουσιαστικού ελέγχου της αμοιβαιότητας κατά το άρθρο 2, παράγραφος 7, της Σύμβασης της Βέρνης, ότι τέτοιος περιορισμός πρέπει να προβλέπεται από τον νόμο. Επιπλέον, από την απόφαση RAAP συνάγεται επίσης ότι πρόκειται για ζήτημα που άπτεται της αποκλειστικής αρμοδιότητας νομοθέτη της Ένωσης και μόνον. Ωστόσο, στο παρόν στάδιο εξέλιξης του δικαίου της Ένωσης δεν έχει προβλεφθεί τέτοιος περιορισμός της άσκησης του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί έργου εφαρμοσμένης τέχνης. Τούτο θα μπορούσε να σημαίνει ότι τα κράτη μέλη δεν επιτρέπεται να εφαρμόζουν το κριτήριο του ουσιαστικού ελέγχου της αμοιβαιότητας το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 7, της Σύμβασης της Βέρνης.

Άρθρο 351, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ

- 11 Όταν ιδρύθηκε η Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα το 1957, τα κράτη μέλη δεν ήθελαν να θιγούν οι προγενέστερες διεθνείς υποχρεώσεις τους. Για τον λόγο αυτόν, το άρθρο 351, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ έχει ως εξής:

«Τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις που απορρέουν από συμβάσεις που συνήφθησαν πριν από την 1η Ιανουαρίου 1958 ... μεταξύ ενός ή περισσότερων κρατών μελών αφενός, και ενός ή περισσότερων τρίτων χωρών, αφετέρου, δεν θίγονται από τις Συνθήκες.»

Η Kwantum ισχυρίζεται ότι το κριτήριο του ουσιαστικού ελέγχου της αμοιβαιότητας κατά το άρθρο 2, παράγραφος 7, της Σύμβασης της Βέρνης εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 351, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Αν ισχύει κάτι τέτοιο, το δίκαιο της Ένωσης, ανεξαρτήτως της ερμηνείας του στην απόφαση RAAP, δεν αποκλείει την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 7, της Σύμβασης της Βέρνης.

- 12 Το άρθρο 351 ΣΛΕΕ έχει ωστόσο εφαρμογή μόνον ως προς τις διεθνείς υποχρεώσεις που είχαν αναληφθεί πριν από την 1η Ιανουαρίου 1958. Οι Κάτω Χώρες προσχώρησαν στις 16 Νοεμβρίου 1972 στη Σύμβαση της Βέρνης, όπως είχε τότε αναθεωρηθεί στις Βρυξέλλες, και η Σύμβαση αυτή τέθηκε σε ισχύ, για τις Κάτω Χώρες, στις 7 Ιανουαρίου 1973. Για το Βέλγιο όμως η αναθεωρημένη στις Βρυξέλλες Σύμβαση της Βέρνης είχε τεθεί σε ισχύ πριν από την 1η Ιανουαρίου 1958. Τούτο μπορεί να σημαίνει ότι η Kwantum έχει δικαίωμα να επικαλεσθεί το άρθρο 351, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, στο μέτρο που οι αξιώσεις της

Vitra αφορούν την προστασία των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας στο Βέλγιο.

- 13 Εν συνεχεία τίθεται το ζήτημα, αν για την προστασία των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας στο Βέλγιο και για την εφαρμογή του άρθρου 351 ΣΛΕΕ έχει σημασία το γεγονός ότι η χώρα προέλευσης στην προκειμένη περίπτωση, ήτοι οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, προσχώρησε στη Σύμβαση της Βέρνης (στη μορφή της αναθεώρησης του Παρισιού) στις 1 Μαρτίου 1989 και συνεπώς οι υποχρεώσεις που απορρέουν από τη σύμβαση της Βέρνης σε σχέση με το συγκεκριμένο συμβαλλόμενο κράτος γεννήθηκαν μετά την 1η Ιανουαρίου 1958.

Εύλογες αμφιβολίες

- 14 Υπό το πρίσμα των ανωτέρω, ανακύπτουν εύλογες αμφιβολίες ως προς την απάντηση στο ερώτημα κατά πόσον, αφενός, η υπό κρίση διαφορά εμπίπτει στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης και κατά πόσον, αφετέρου, το κριτήριο του ουσιαστικού ελέγχου της αμοιβαιότητας κατά το άρθρο 2, παράγραφος 7, της Σύμβασης της Βέρνης μπορεί –χωρίς αντίστοιχη ενωσιακή ρύθμιση– να εφαρμοστεί στις Κάτω Χώρες ή στο Βέλγιο, επί έργου εφαρμοσμένης τέχνης το οποίο προέρχεται από τρίτη χώρα και του οποίου ο δημιουργός δεν έχει την ιθαγένεια κράτους μέλους της Ένωσης. Για τους λόγους αυτούς, το Hoge Raad υποβάλλει τα ανωτέρω προδικαστικά ερωτήματα.